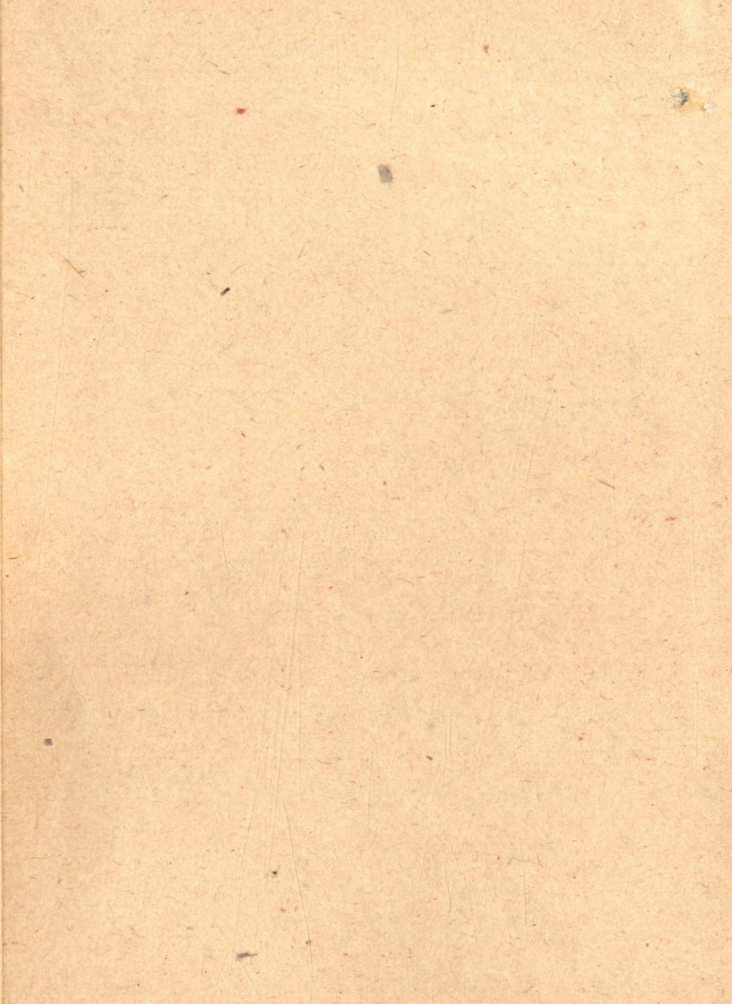

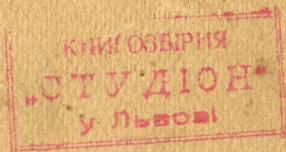

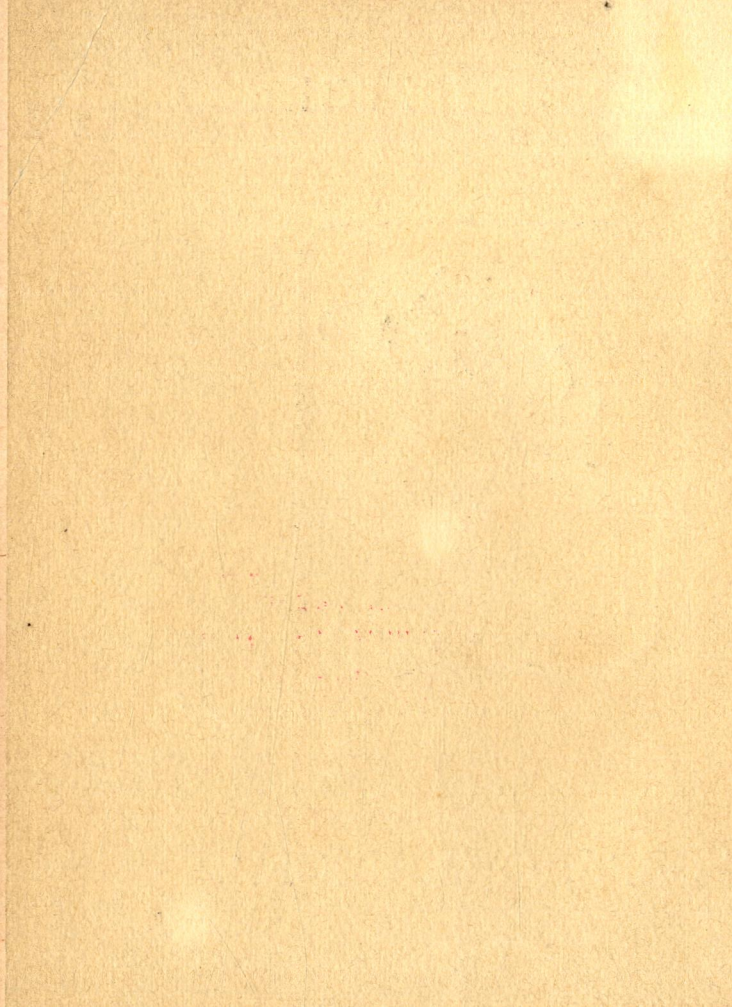

БОГДАН ЛЕПКИЙ

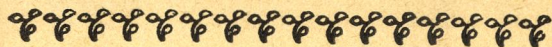

ПОЕЗІЄ
РОЗРАДО ОДИНОКА.

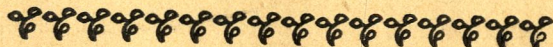
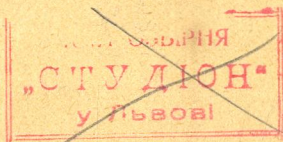

06 10

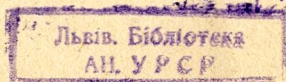
ПОЕЗИЄ!

ДРУКАРНЯ ОЛЕКСИ РІШПЕРА В КРАКОВІ.

БОГДАН ЛЕПКИЙ.

~~27.116.~~

Ч. 379.

ПОЕЗИЄ
РОЗРАДО ОДИНОКА

ЛЬВІВ, 1908.

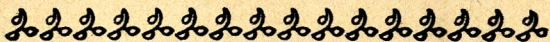
„Молода Муза“. Ч. 9.

Кач

15/12-8u/5-65944

Львівська державна
наукова бібліотека

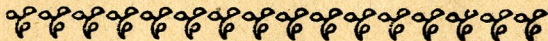
№ 3496

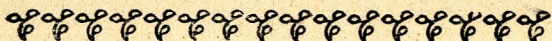

По́езиє! Розрадо одинока,
Товаришко незрадлива сердечна!
В днях радості — подруго ясноока,
В біді — повірнице моя безпечна.

Ніхто тебе не розумів, скорботна,
Не вислухав твоєї мови гідно.
Між поклепами злими йшлась самотна,
В роззв'іреній товпі губилась ся безслідно.

Ніхто тебе не привітав, до хати
Не попросив, як гостю добру, милу.
Були й такі, що брали ся метати
Ззараня камінь на твою могилу.

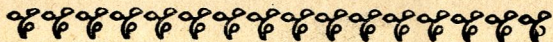

Та ти на се ніколи не зважала,
Ти каменем за камінь не платила,
І хочь в душі терпіла та страдала
Уличним криком уст не споганила.

Не покидайже ти мене ніколи,
До одинокого навідуй ся заєдно;
Пожуримся, що пусто так на поли,
А між людьми так сумно, так огидно.

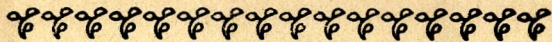
Краків, листопад 1907.

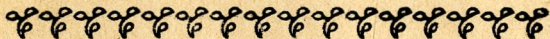
НЕ ХИЛЯЙТЕ!

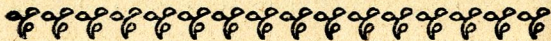

Не хилляйте в діл прапора,
Лиш держіть його високо!
І не знайте що покора,
Страх нікчемний, думка хора;
Хоть слізми заходить око —
Не хилляйте в діл прапора,
Лиш держіть його високо!

По камінню, по болоті
Йдіть невпинно, без вагання!
Хоть лице купаєсь в поті,
Не ставайте у роботі,
Від свитання до свитання.
По камінню. по болоті
Йдіть невпинно, без вагання!

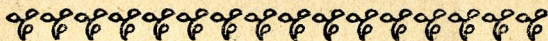

Має беріг кожде море,
А по бурі йде погода.
Хто борбу веде — поборе,
Хто терпить лиш — тому горе!
Шкода сліз, терпіння шкода!...
Має беріг кожде море,
А по бурі йде погода.

Хоть поборе ворог тіло,
Але духа він не зможе.
Поки серце не змарніло
Йдім до бою бодро, сміло,
„Ще не вмерла!“ — так нам, Боже!
Хоть поборе ворог тіло,
Але духа він не зможе.

Підносім лиш свого духа
І розпалюймо до грани.
Хоть звалить нас заверуха,
Нарід обновить ся з духа
І обновлений повстане...
Підносім лиш свого духа
І розпалюймо до грани!

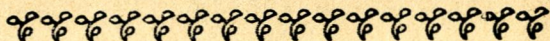

Як тебе обсядуть в хаті
Думи, в'ампіри крилаті,
Як гранітною скалою
Сум повисне над тобою,
Як заплаче серце кволе —
Кидай хату, йди у поле.

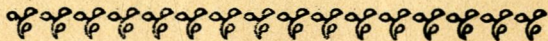
В полю вічний вітер грає
Жаль сьвітами розвіває,
В полю трави, в полю квіти,
Є де своє око діти;
Як тоті вірли, соколи
Мисли полетять по поли.

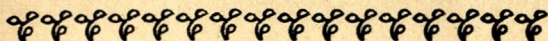

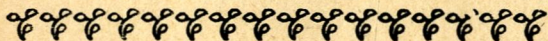
Ту присядуть, там приляжуть,
Ту щось вчують, там щось скажуть,
Тутки сльози, тамки роси,
Крачуть круки, дзвонять коси,
Тутки з гніву стрепенешся,
Там заплачеш, ту всміхнешся.

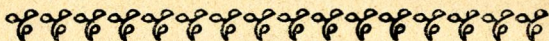
А побачиш плуг, мій друже,
Скажеш: „помагай Біг, плуже!
Помагай Біг, руки чорні,
Щоб були кріпкі й моторні,
Щоб колись на ріднім полію
Красшу виорали долю!“

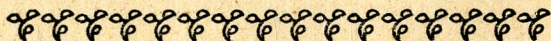
Як побачу мужицьку роботу
У жнива, серед праці і поту,
Як побачу ті руки зі стали,
Що лан збіжа зкосили та зжали,
Як побачу ті ноги кєрвавї,
Тїї очі від спеки слезавї,
І зігнуту в дугу хлопську спину,
І голодну під копою дитину —
То, не знаю чому, але знаю,
Що для тебе та мука, мій краю.
Бо нічо у житю не минає,
Лиш усьо, що істнує, цїль має.
Так і ми через працю і болї
їдем невпинно до лучшої долї.

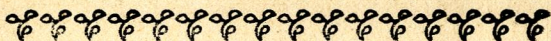

Гори сині, ріки чисті,
Ниви рівні, колосисті,
Чи у щастю, чи в недоли
Не забуду вас ніколи.

Завтра, так самó як нині,
В дома, як і на чужині,
Рідний краю, рідні люди,
Я вас люблю все і всюди!!

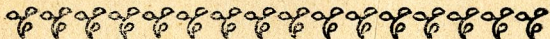

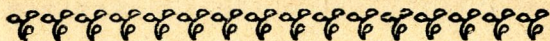

Не любив тебе я, Україно моя,
Як пес любить свою стару буду,
Але поки житя, так як маму дитя
Щирим серцем любить тебе буду.

Я учивсь рідних слів не з поживклих
Не від книжників хитроучених, [листіків,
А від темних лісів, від квітистих лугів,
Від журливих потоків студених.

Не від шкільних лавок, я набрав ся гадок
Про минувшину рідного люду,
А з думок-сьпіванок парібків і дівок
В чистім полі, в жнива, серед труду.

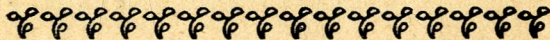

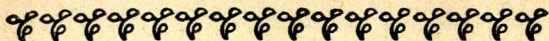

Буйний вітер летів від далеких степів
На вечірню розмову у хату,
Гомонів та гремів, про любов, і про гнів,
Про криваву народню відплату.

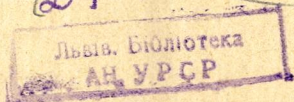
Зимова довга ніч говорила про Січ,
Осінь смутком мене вповивала,
Веснянаж ясна ніч, зачаровану річ
Про красу і добро починала.

Твої ниви буйні, люди тихі, сумні
Стали рідними здавна для мене,
І минуть мої дні, ай у гробі мені
Не забути тебе, моя нене!

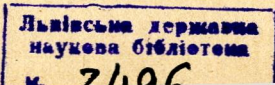
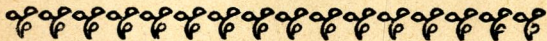

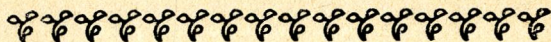
27.116.

Далекий я вам, мої люди добрі,
Мої краєни милі, тілом і душею;
Та серцем я вам рідний — кість від кости,
І кров від крові піль тих, що родили
Мене і вас собі на честь і сором.

Відбіг я вас, шукаючи спокою,
В яким кріпиться ум і дух росте на сили
Щоб опісля пустити ся в мандрівку
По океані людського бажання,
Стремління, гадок і вічної туги.

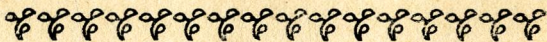

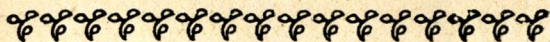
А тимчасом між нами прірва стала,
Яку гребе розлука, час, простір
І забутє... Та я нераз в чужині
Зривав ся нічу з зимної постелі
на крилах мрій крізь тую прірву мчав.

Я видів вас в непевности, в трівозі,
Подібних путникам, котрих імив ся блуд,
Я чув той крик, що села будить нічу,
Коли огонь обхопить хлопські стріхи,
Або коли у хату вдарить грім.

І я нераз пада́в прибитий горем,
І головою бив той дзвін хрустальний,
Що ним прикрила нас незвісна сила —
Немов на глум, щоб видячи довкола
Широкий сьвіт — не видіти дверей...

А ви сказали: „Він пішов в чужину, —
Нехай іде! Ми про його забудьмо.
Байдужі най будуть його слова
І в самоті нехай собі зівянуть
Тоті квітки, що він їх посадив“.

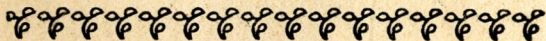

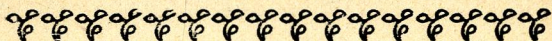
І справді. Кожде слово, що я кину
З душі між вас, паде мов у керницю.
Так глибочезну, що до моїх ух
Не повертає навіть плюск води,
Яку воно сколотить там, на дні.

Й не знаю я, чи ті слова вам милі,
Чи осоружні вам мої гадки,
Мої змагання чи противні вашим —
Нічо не знаю. — Тихо, тихо, тихо...
Байдужністю покривсь між нами шлях.

Нехай і так! Се ваша річ, краю,не,
А моя річ, невинно дальше йти.
Ще довга ніч, нім ясний день настане,
І не оден ще квіт на тім шляху зів'яне.
Котрим так пиняво ідемо до мети!

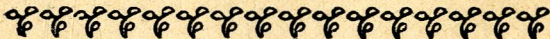

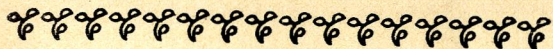

Падатимуть прапори, як весною
Торічні з дуба падають листи ;
Нові кличі взиватимуть до бою,
Нові провідники владатимуть товпою,
Новим руслом жите буде плисти.

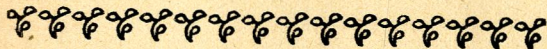
Та певний я, що завтра, так як нині,
І за багато ще, багато літ,
Останеться поезія людині,
Як спомини лишаються дитині,
З котрими йде вона у дальший сьвіт...

Забудьте ви мене і заступіть собою,
Прикрийте хмарою лукавих, злобних слів!
Я певний — неоден над книжкою моєю
Замислить ся і — задріжить душою,
Зриваючись до красших, лучших днів.

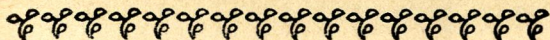

МОЇМ КЛЕВЕТНИКАМ.

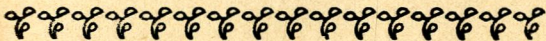

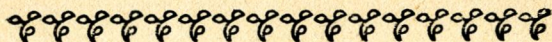

В день торговий, посеред роздорожа
Я не горлав: „Дивіть, дивіть ся люди,
У моїм мозгу тліє іскра божа,
Любов наро́ду розпирає груди,
А руки аж свербя́ть, щоб в час відплати,
Як Прометей огонь, для вас добро дістати!“

Я не казав, що ви народ ізбранний,
Благорозумний і ціломудре́нний,
Якому ворог рай обітовáнний
Украв, лишаючи падо́л нужденний,
В рабське ярмо вложив послу́шні шиї,
За хату дав берлі́г, а за їду помиї.

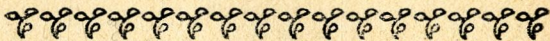

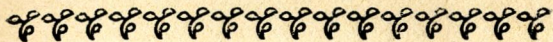

Я знав, що ми самі багато завинили
Своїй біді гіркій та незavidній,
Я знав, які гріхи ми поповнили
І як на кару, так дививсь на злидні,
Бажаючи з душі найскоршої поправи
Я прямував на шлях добра, краси і слави.

Нічо мене так дуже не боліло
Як те, що ви ничтожність величали,
І як жебрак на відпуст хоре тіло,
Так ви у сьвіт ня жебри злидні слали,
І мовби в крику були справжні ліки
Вічно кричали: „Бідні ми, каліки!“

Від ворогів ви переймали блуди,
І їх гріхи за взір для себе брали;
Ширили культ народньої облуди,
І болотили ясні ідеали.
Ганили в других параграф і кнути,
А в себе завели: „по сьому бути!“

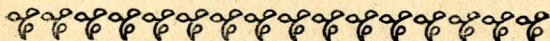

Я видів те, терпів і приглядався,
Чекаючи, коли біді кінець настане.
Недочекавсь і мій терпець урвав ся,
Урвав ся мій терпець, мої краєне;
Отруї в серці через верх налилось —
Даруйте! Слово моє розізлилось.

Я знаю се, що наш словар багатий,
Папір послушний і мастке чорнило,
Знаю, як легко зрадником назвати
Того, що каже те, що нам немило,
Знаю, що братя можуть у відплату
Рідного брата не впустити в хату.

Та я волю остати сам на полі
Під ніч бурливу, зимну, непогідну,
И на роздорожу дождити волі,
А мати совість чисту і свободну.
Най слава моя марне в вас загине!
Хто з вас безгрішний — каменем най кине!

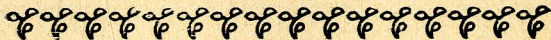

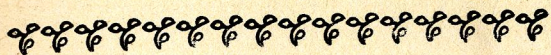
Лишіть жеви мене, лишіть мене в спокою,
Нехай я сам собі далекий шлях вестраю.
Зовіть мій дальший хід мандрівкою пустою,
Я піду там, куди іти я маю.
Аж втомлений самотною ходою,
Коли спічну в таємнім, темнім гаю,
Над чистою, предвічною водою —
О тобі снитиму, мій любий, рідний краю.

О тобі снитиму. Та не таким як нині,
Лиш як колись, колись коли мій сон
[здійснить ся.

Про гори снитиму, високі гори сині.
Там де орел-беркут з вітрами гордо беть ся,
Про ріки, що плывуть свобідно по долині,
Про лан, що рівно всім колосем коло-
[сять ся;

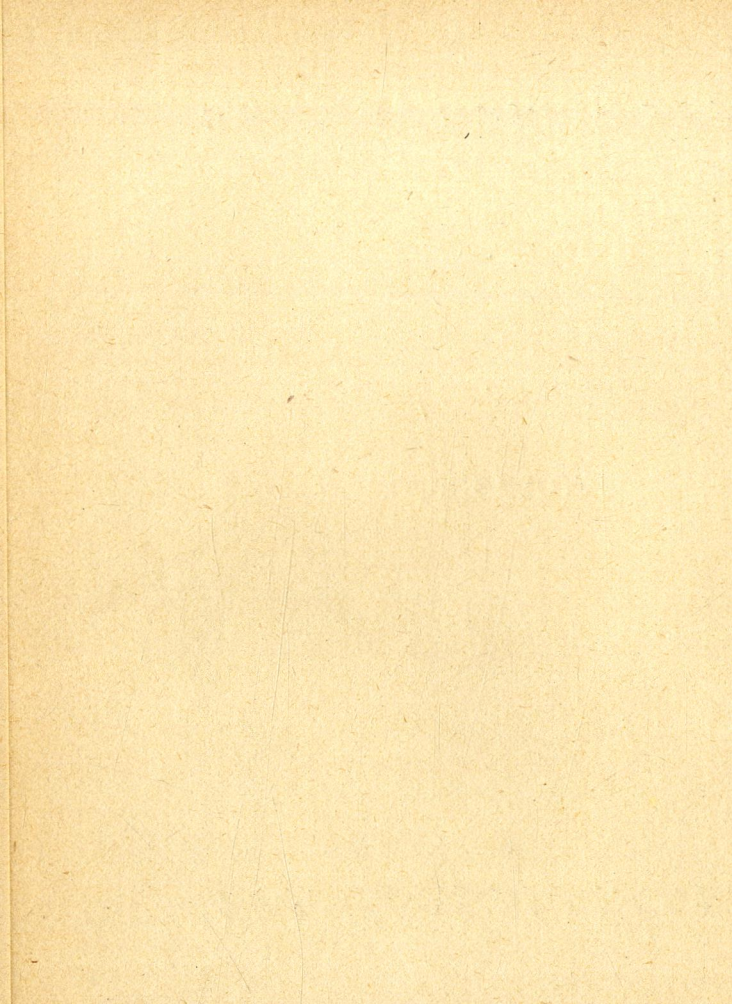
Про люд, розумний, гарний... В самотині,
Позвольте най мені той сон колись
[приснить ся.

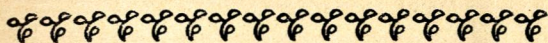

ДРУГОВИ ЩИРОМУ...

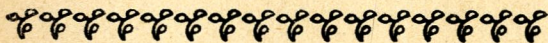

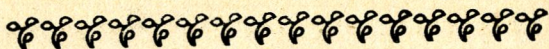

Злобо нікчемная, лайко корчемная,
Стань за порогом моїм!
Гостеви милому, другови щирому
Я відчиняю свій дім.

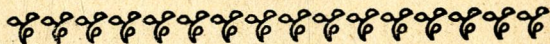
Днина кінчаєть ся, ніч наближаєть ся,
В тихій, вечірній добі,
Срібна роса паде, щирість до душ іде—
Сяд, поговорим собі!

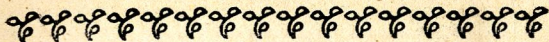
Мрії незримії, сні невловимії,
Тихо між нами стають,
Серця зневолені, в вік невдоволені
Квітом таємним цвітуть.

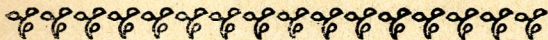
Руки споганені, кривдою зранені
Не доторкайте ся їх!
На майдани житя, повні гріхів — сьмітя
Идїть і шукайте утїх!

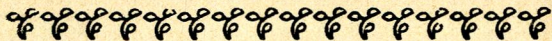

Деж ти осінний, жовтий листочку,
Гониш з вітрами, розганяєш ся?
Чом ти тополі, там на горбочку,
Та не тримаєш ся?

Абож я знаю, де я погоню,
Перед морозом де заховаю ся.
Раз з гилі зірваний по оболоню
Вічно скитаю ся.

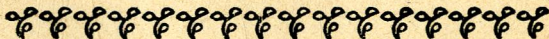

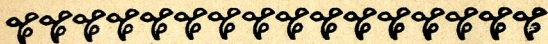

Вибирав ся я, брате,
Вибирав ся я жити —
Довелó ся на сьвітї
За житем лиш тужити.

Задивившись на зорі,
Не дививсь я під ноги —
Тож не диво, що збив ся
З житевої дороги.

Я зривав ся заєдно
За добром, за красою,
А жите все лишалось
Гень, далеко за мною.

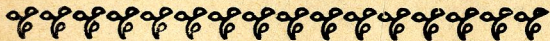

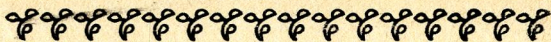
Прівав ся гарний сьпів
По середині стрічки...
В зітханню занімів.

Шукав хтось квітки-чічки,
Щоб сплести чудо-вінець...
Шукав на березі річки.

Та розірвав ся вінець
І квіти з водою поплили...
Всьо має трагічний кінець,

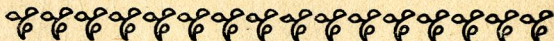
Кожда стежка веде до могили.

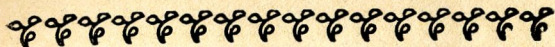

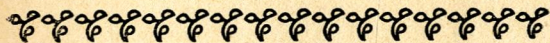
ФРАГМЕНТ.

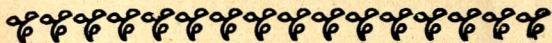
Де взяти слів в буденній нашій мові,
Щоби безсмертне щастя змалювати?
Найкрасші мисли бють ся так у слові,
Як птаха в клітці... Вийди вечір з хати
І глянь на небо... Зорі, се чудові
Слова, лиш треба вміти їх читати,
І треба з небом бути на розмові,
Щоб змалювати щастя в людській мові.

МАЛЮНКИ.

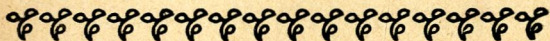
ВЕЧІР ПЕРЕД БУРЕЮ.

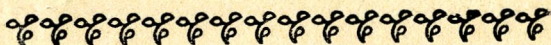
Сонце гасне. З його ясного ока,
По полях широких, по діброві
Струї сьвітла ллють ся пурпурові
Як з глибокої рани посока.

Небо млою заходить, дрімає.
Пусто й тихо довкола. Аж з ліса
Вибіг вітер, голодний гульвіса,
До землі припав і кров спиває.

Страх пішов полями. Задріжали
Ниви колосом покриті. А дороги
Підняли ся, глянули і — в ноги!
Як шалені гонять, й никнуть в дали.

Даром їх хрести, терпінь символи,
Що стоять самотні між шляхами,
Завертають, кивають руками,
Не вернуть ся!... Чорно, страшно в поли.

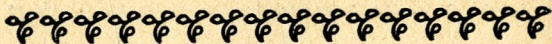

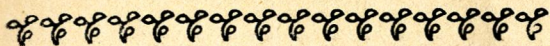
В лісі.

Як прийде вечірня година
І сумерки стануть в вікні —
Якась позабута картина
В ту хвилю являєсь мені.

Малюнок непевний, невправний
З літами зсірів, полиняв,
Здаєть ся, не дуже то славний
Той образ маляр малював.

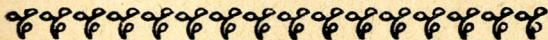
На образі тому ліщина,
Денеде стоїть старий дуб,
Вузенька, заросла стежина
Біжить між корчі, через зруб.

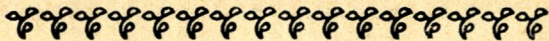

Осінні вітри поздирали
Зівялі, пожовклі листки;
Останні квітки повсихали,
Згубились останні сліди.

Чогож у тім лісі шукає
Дівчина, як осінь, сумна...?
За хмарами сонце сїдає,
Довкола спокій, тишина...

РІЗДВЯНИЙ ВЕЧІР.

Різдвяний вечір. Сніг притріс дорогу,
Мов білий килим перед ноги кинув
Тим, що ідуть молитись в церкву Богу.

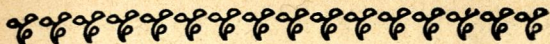
Пішли. Останний гомін кроків згинув
І розіплив ся у сьвяточній тиши,
Що із небес злітає на долину.

Мороз на вікнах срібне квіте пише,
Смерк сірі тіни метає по хаті,
В куті живицею ялинка дише.

Часом воробчик сяде на загаті,
Часом дідух при дверох ворухнеть ся,
Як духи мрії літають крилаті —

А серце згадує і сумно беть ся.

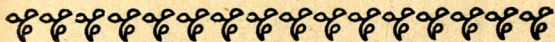
ОСІННІ КРАЄВИДИ.

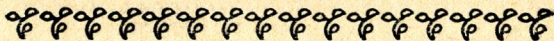
I.

Короткі дні, а довгі ночі
І сонце сьвітить та не гріє,
Мов знемогло ся. Вже з півно́чи,
З лісів, холодним вітром віє.

Поля наїжились стернею,
Мов проти зимна кожухами,
І сірі хмари над землею
Повисли мокрими ряднами.

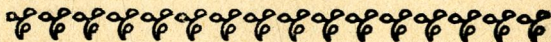
Усьо таке брудне, погане,
Таке ослизле, болотнисте,
Таке важке, лїниве, п'яне,
Безбарвне, сіре та безлисте —

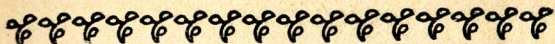

Аж сум глядіти. Лиш часами
На хвилю сонце усміхнеть ся,
Або у лузі між корчами
Забута птаха відозветь ся,

Як спомин літа...

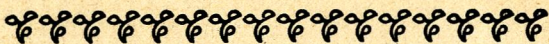

II.

Ранком дощ, а в вечір мрака.
Глянеш в гóру—хмари, хмари.
День іде як той бурлака,
Без потїхи і без пари.

А за днем ніч наступає,
Як сумлїнне, чорна дуже...
В поли дїд слїпий блукає,
Дїти гинуть, — їй байдуже.

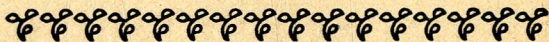

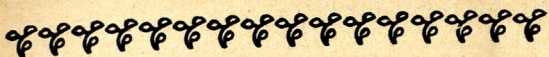

ЗАВЕРУХА.

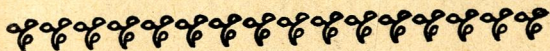
Заверуха, сніг і метелиця,
А до того темрява страшна.
Полям, снігом, балуєть ся, бєть ся,
Бідна жінка, безсильна, стара.
Ось втеряла слїд перед собою,
І не знає, де шлях, де приют...
Щаслив хто має дах над головою
І теплий кут...

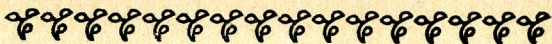
Час, як вітер жене понад нами,
Заверухою мчать ся літа;
І не чулись, а вже перед нами
Простяглася холодна зима,
І не чулись, а вже по надїях,
Вже могила одніський приют...
Щаслив хто в споминах знайде і в мріях
Свій теплий кут!

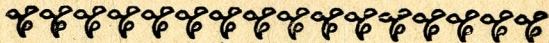

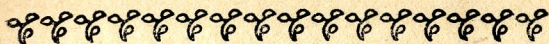
СНИШ СЯ МЕНІ.

Як зівянуть квітки
Наступає зима...
Без дружби і любови
В мене щастя нема.

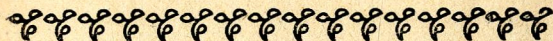

Сниш ся мені так живо, ясно,
Лиш дуже рідко. Тії сни
Щось мають з сонця і з весни,
З днів молодечих...

Встану рано,
Зирну в вікно — там дощ, погано,
А на душі так любо, красно,
Так запахучо, як в городі,
Де розцвитають ся лелії,
Журчить потік, сьпівають соловії,
Бренять пчілки...

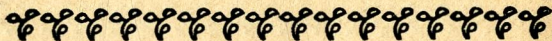
Та годі! годі!
Минули ся надії — мрії,
Не буде другої весни,
Пропала дійсність, тільки сни
Мені остались...

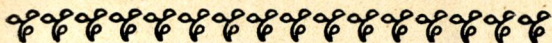

Сниж ся, сни,
Моя нездійснена надіє,
Як найвірнійше. І весну,
Змарнілу молодість мою
Мені нагадуй...

Аж колись,
З тим сном о тобі, я засну
На вічний сон

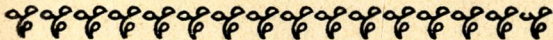

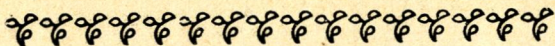

Чую очи твої сині.
Наче сонце по долині,
Ходять, блудять все по мині.

Над чолом моїм літають,
Над повіками блукають,
Мов слідів своїх шукають.

Очиж ви мої кохані,
Чую дотик ваш на скрані,
Як бальсам на хорій рані!

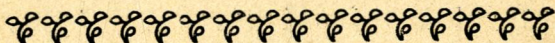

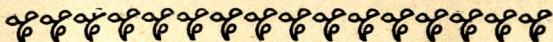
Ходять очі твої так поминї,
Як те сонце ясне по долині.

Аж нараз, мов хмарою важкою
Вкриті — звисли понад головою.

„Сивий волос — не оден, а багато!“
Не лякайся ти його, небого.

Лиш подумай і спитай ся, мила,
Чи не ти той волос побілила?

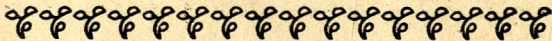

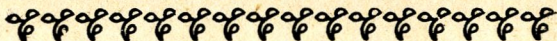
Твої очі, твої очі сині —
Незабудьки ясні на долині.

Твої брови, твої брови, мила —
Темні, рівні, як ластівки крила

Уста твої, уста малинові —
Тихі в смутку, голосні в розмові.

А ціла ти, як ясний день в маю —
Нічо красшого в світі не знаю.

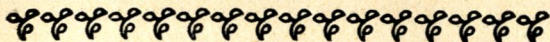
Возьми васильку і посій в городі,
Плекай його і доглядай старанно,
Щоб не зів'яв на спещі, а в негоді,
Щоб не змарнів, бо булоб серцю банно.

Ти підгортай, поли його і воду
Давай, як пити схоче. Літом,
Мов у подяку ширу, в нагороду
Він зацвите дрібоньким, синім цв'ітом.

Підеш в город і дивлячись на грядку,
Застелену квітками, як килимом,
Пічнеш снувати довгу, довгу гадку
І ткати смутком, як вечірним димом.

Ти погадаєш: так і наші душі,
І наші серця цвили синім цв'ітом,
Як ті васильки в затишку і в глуші —
Та — не діждавши осені змарніли літом.

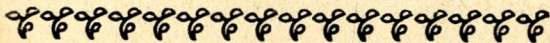

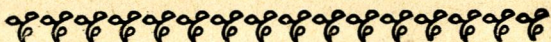

Минеть ся вскорі час,
Той що бентежив нас,
Що не давав спокою,
Нї літом, нї зимою,
Нї в днину, нї у сні.
Повір мені!

Минеть ся жаль і сум,
Як на воді той шум,
І серця непокої,
Як морських филь прибої
Потонуть в глибині.
Повір мені!

Такий вже божий сьвіт,
Що вяне кождий квіт.
Розвієм ся, кохана,
Як мрака въ горах з рана,
Остануть ся пісні—
Повір мені!

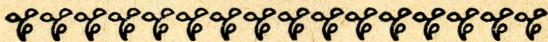

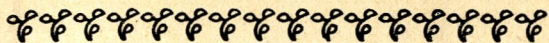

В густій імлі, мійськими улицями
Весь божий день, неначе смутку ріки
Пливе народ; з сьвічками та з вінками,
З дарунком сліз, що сьвітять з під повіки
Идуть в гості. Хто до батька, мами,
А хто до другів, страчених на віки;
Щоби побути з ними хоть хвилину,
Щоб самоту цвинтарну розірвати,
Щоби молити ся, зітхати і ридати —
Идуть на цвинтар в задушну, сіру днину.

* * *

І ти вбери ся в чорний одяг жάλю,
В тяжкий вдовиний стрій і, як годить ся,
За хмарою жалібного воалю
Сховай свої веселі, ясні лица;
Зроби вінок з калини, як з коралю,
І з барвінковою, дрібного листя,
Щей з галузок, зелених вічно, рути —
І серед тихої, забутої діброви,
На гробі нашої колишньої любови
Зложи з словами: „так мусіло бути“.

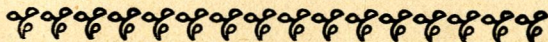

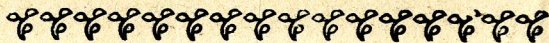
Дай мені руку. Поза гори, ріки
Їду далеко від тебе й на віки.

А їду з болем великим, бо знаю,
Що більше видіти тебе не маю,

Що розійдем ся, як гомін по лісі,
Зів'янем, зжовкнем, як лист на орісі,

І розплинем ся як дві филі в мори —
За ріки їду від тебе, за гори...

Колиб лишилась хоть тота потіха,
Що жде на тебе тепла, тиха стріха,

Що жде на тебе друг, своя людина,
Ніч бездокірна, безтурботна днина!

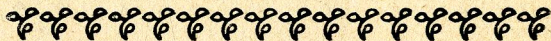
Колиб лишилась хоть тота надія,
Що в пітьмі твоїй сьвітить ясна мрія,

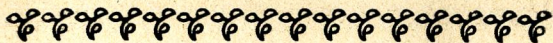
І що не будеш вік весь сновидати
По власній хаті, як в степу, без хати,

І що не будеш в серцю жаль носити
У двійку жити, одинцем тужити...

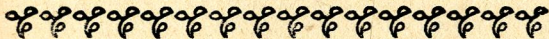
Колиб хоть ту потіху можна мати,
Може булоби лекше відїжджати;

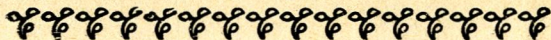
Можеб не лив ся жаль, як чорні ріки,
В хвилю як їду далеко й на віки.

А так... жите моє, як пропасть чорна, сонна,
Пливуть думки-гадки, як річка невгомона;
На обрію сумнів, як вечір сірий, млистий,
Теперішність стоїть, як беріг обривистий.
Криваво сонце зайшло, мій шлях темніє...
Деж ти поділа ся, чудова, рання мріє?

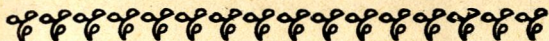

Покрита травою висока могила,
На ній я з тобою сидів, моя мила;
Сидів я з тобою, нічною добою,
Як місяць срібlistий сходив над горою.

Покрита снігами висока могила,
Дрібними ніжками не вибігнеш, мила,
Дрібними ніжками від батька, від мами,—
Задуло дорогу снігами...

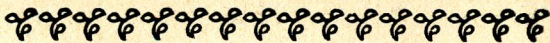

Рожевий квіте, рожевий квіте,
Чогож ти опадаєш?
Дівчино моя, мій милий сьвіте,
Чому мене кидаєш?

Не ридаб рожа, не радаб рожа
Рожевий лист ронити,
Так воля божа, судьба ворожа,
Єї не відмінити.

Вітри повіють, листки розвіють
І понесуть сьвітами.
Уста німіють, гадки трухліють,
Скінчилось всьо між нами...

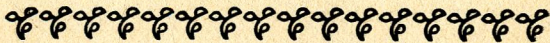
СОНЕТ.

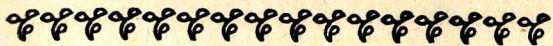
Вічно ти в пісні будь така, якою
При першій стрічі була серцю мому.
Доля не дала вічності нікому —
Будьже хоть в пісні вічно молодою.

Слово най ллеть ся з уст твоїх рікою,
Око, подібне небу весняному,
Най усміхаєсь сонцю золотому;
Чиста будь, гарна і пишна собою.

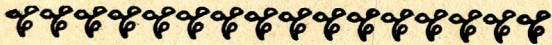
Доля не дала вічності нікому,
Сьвіт підлягає смерті і хоробі.
Всьо, що існує піддаєть ся злому.

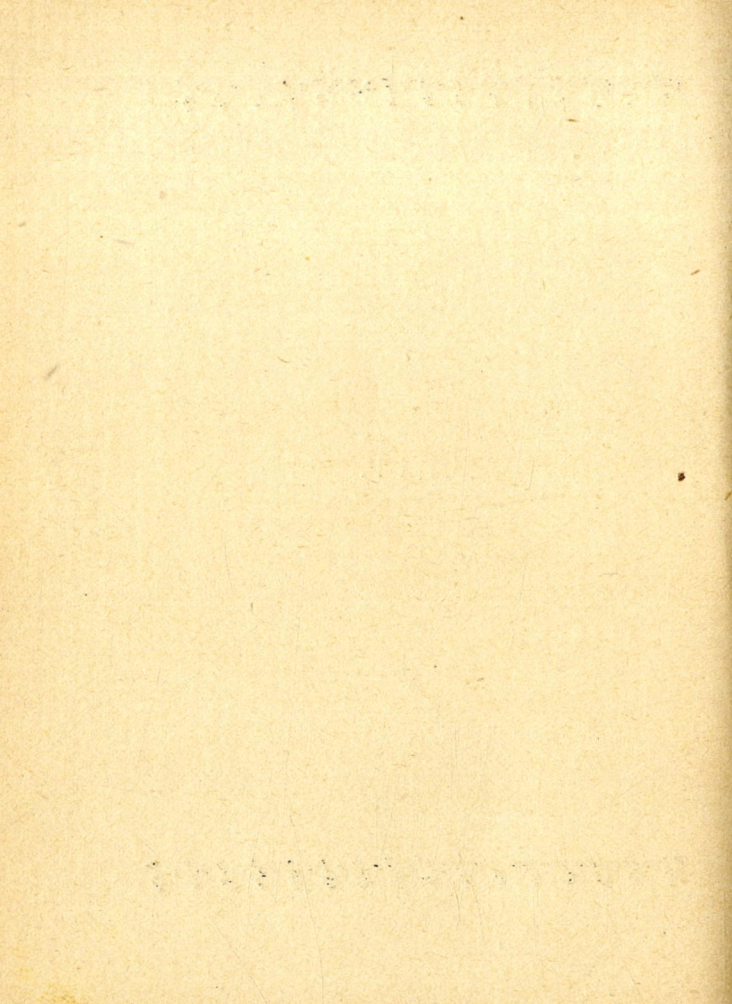
Будьже ти неба пригад серцю мому
Ту, на тім сьвіті. А спічнемо в гробі,
Жий в моїй пісні, пісня моя в тобі.

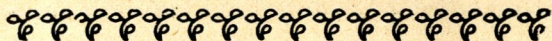

З Г І Р.

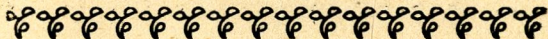

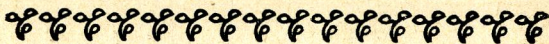

На небі сонце гасне,
У хмарі, за верхом.
Своє промінне ясне
Розкидує кругом.

Золотить горам чола,
Перлить мережку фаль,
І жалісно, з провола
Відходить в темну даль.

„Спіши ся, сонце ясне,
Ту смуток і біда!“
У хмарах сонце гасне,
Надходить ніч бліда.

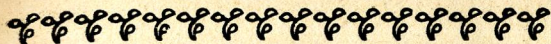
На небі сонце гасне
в вечірній синій млі,
Останнє сяйво ясне
кидає на шпилі.

Горять шпилі огнями,
як царський діядём,
Аж зорі над верхами
займають ся огнем.

Занялись ясні зорі
і місяць вирина;
Розкішно, пишно в гóрі,
а долом тишина.

А долом мраки сині,
казавбись море там.
Над морем у долині
стоїть казочний храм,

З порфірів має стіни
і вежі золоті,
І хрусталеві сїни,
і сходи крем'яні.

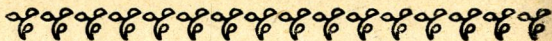
Той храм, то хата тво́я
над берегом ріки.
Цвите в городі „то́я“,
й „люби мене“ квітки.

Гей вийди з хати, мила,
й диви ся на верхи,
Як маєш білі крила
до мене підлети.

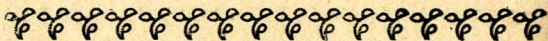
Як маєш білі крила,
мов ясний хирувим,
Будеш мені сьвітила,
над провалом гірським.

Будеш мені сьвітила,
щоб було ясно йти.
Як маєш білі крила
полетемо в сьвіти!

Далеко.... слів не чути....
скотила ся зьвізда....
Мусїли люди вснути....
довкола тишина....

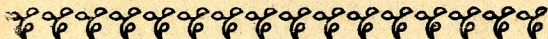

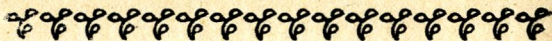

На небі сонце гасне,
на землю нічка йде,
Зоряне стадо ясне
по небесах жене.

Ідуть зірки юрбою,
а місяць серед них,
Як той вівчар з пугою
Серед овець дрібних.

„Пасіть ся зорі — вівці
нім стане ясний день,
А вітер на сопівці
заграє вам пісень.

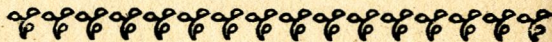

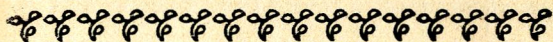

Гей вітре, ти вітрило,
не заводи, сьпівай,
Щоби їм було мило
іти на неба плай.“

* * *

Горять на небі зорі,
від поля, від лісів
Несеть ся у просторі
поезия сьвітів.

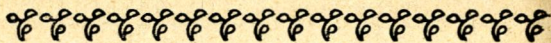
Черемош нині страх розізлив ся,
Скаче по скилях, пінить ся —
По сей бік його явір схилив ся,
А по тамтой бік ялиця.

Явір зеленим листем шелеще,
Плаче ялиця росою,
Черемош грає, філя все плеще:
„Вам не зійти ся з собою....“

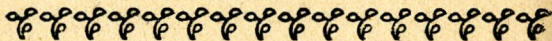
Возьму сокиру, явір зрубаю,
Кладкою беріг сполучу.
Черемош каже: „добре що знаю,
Я твою кладку розтручу.“

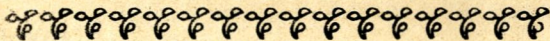
Возьму сокиру, явір зрубаю,
Вистружу човен і вёсло.
Черемош каже: „скоро заграю,
Хвиля — і човен рознесло.“

Явір зеленим листем шелеше,
Плаче ялиця росою,
Черемош грає, филя все плеше:
„Вам не зійти ся з собою.“

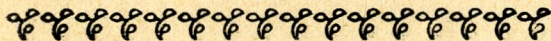

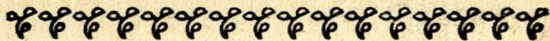

На склоні гір,
Де чорний бір
Думає тиху думу,
Стоїть сосна;
Сама одна,
Символ мойою суму.

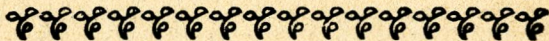
Витай сосно!
Так як давно
Для себе будьмо щирі.
Шуми мені,
Свої пісні
В вечірнім тихомирі.

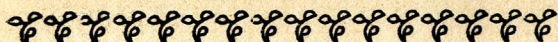
А я тобі
Жалі свої
По ширости розкажу.
Чей смутком тим
Важким, важким
Тебе я не зневажу?

Твій тихий шум,
Мій вічний сум
Нехай в одні зіллють ся,
І най разом
Вечірнім сном
В простори понесуть ся.

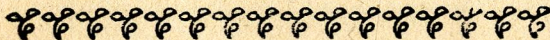

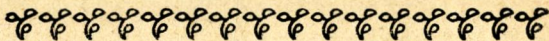

Громом розбита ялице,
Гень на верху, одинока,
Рідна моя ти сестрице,
Горда й висока.

Скільки пісень ти навчила
Птахів весною, в розмаю!
Птахам тим виросли крила,
Сьвітом буяють.

Тиж осталá ся самотна
З лоном розбитим від грому,
Близька ти, сестро скорботна,
Серцю мойому.

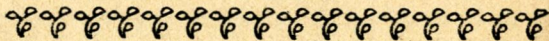

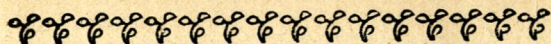

Громом розбита ялице
Гень, на верху, одинока!
Рідна моя ти сестрице,
Горда й висока.

Скільки казок ти сказала
Квітам, що цвили при тобі,
Нині самотна остала
В тихій жалобі.

Квіти на сонці зівяли,
Трави вода замулила,
Вколо каміння і скали,
Пустка, могила.

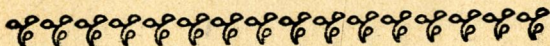

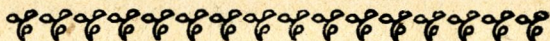

Студени філя плеще
Об круті береги,
І очерет шелеще,
А філя плеще, плеще
І беть ся без ваги
Об камінь.

На филі місяць грає
Симфонію без слів.
З филь кучері сплітає,
Жемчуг переливає,
Симфонію без слів
Сьпіває....

„Чарівна ніч, чарівна,
Над річку враз ходім.
Ти будеш як царівна
Русálкам вóдним рівна,
Ріка буде наш дім —
Ходімо!“

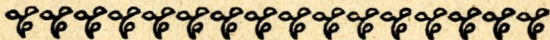

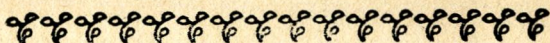

Як шумно філя грає,
Як бистро в діл біжить!
Весельце філю крає,
А плесо мерехтить,
Як жемчуг.

Весельце філю крає,
З човна несесть ся сьпів.
По берегах лунає
Мельодия без слів —
На весь луг.

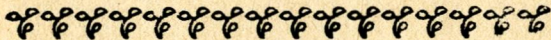
Керманичу, собою!
Звідкіля ти і хто?
„Я — каже — сум, син болю,
Я знав тебе давно,
Я твій друг.“

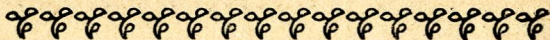

Як шумно філя грає,
Як бистро в діл біжить!
Усьо, що є — минає,
Мінить ся, мерехтить,
Як жемчуг.

Лиш смуток не минає
І не кінчить ся сум,
Над сьвітом так літає,
Як над рікою шум,
Смутку дух.

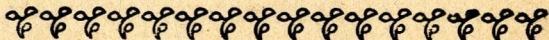

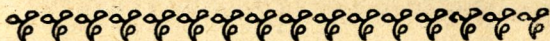
Серце, як хору дитину,
Смутком розбите в долині,
Радо я нїс в полонину
У гори синї.

Там його сестри ялицї
Щиро лїчили, плекали,
Лили бальзами живицї,
Шумом до сну колисали.

Там йому птахи у днину
Сьпїви сьпївали сердечні,
Зорі в вечірну годину
Речі вели безконечні.

Там воно знова до себе,
До сил, до житя приходило,
Знова зривалось до Тебе,
Тїшилось, ждало, тужило.

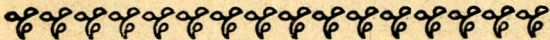

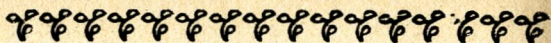
Нині безсильні для мене
Гори, верхи, полонини,
Даром я двигав студене
Серце до вас, аж з долини.

Вже ви не маєте сили,
Тої що перш надімною.
Даром ви чари творили
В день і нічною порою.

Прежнього не повернули,
Жизні ви не воскресили,
Кілька пісень лиш натхнули,
Й тими мене звеселили.

Даром те сонце весняне
Гріб ogrіває і сьвітить,
Мрець із могили не встане,
Зійдуть на ній хіба квіти.

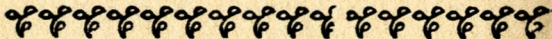

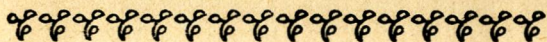

ФІНАЛ.

Мрії розвіяні і недомріяні,
Радости, виджені в сні,
Сльози розкочені, квіти столочені —
Я переллю в пісні.

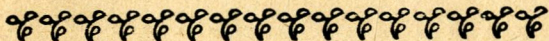
Най не кінчають ся, в слові пишають ся,
Хоть проминули в житю,
Той хто їх виплекав, висьпівав, виплакав,
Радо спічне в забутю.

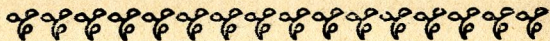

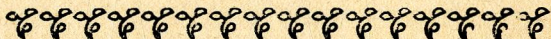
ГЛЯДИ....

	Стр.
Поезие	5
Не хилайте в діл прапора!	9
Як тебе обсядуть в хаті	11
Як побачу мужицьку роботу	13
Гори сині, ріки чисті	14
Не любив тебе я, Україно моя	15
Далекий я вам, мої люди добрі	17
Нехай і так! Се ваша річ, краєне	19
Моїм клеветникам.	21
Другови щирому:	27
Злобо нікчемная, лайко корчемная	29
Деж ти осінний, жовтий листочку	31
Вибирав ся я, брате	32
Прірвав ся гарний сьпів	33
Малюнки:	35
Вечір перед бурею в полі	37
В лісі	38
Різдвяний вечір	40
Осінні краєвиди	41
Заверуха	44

	Стр
Сниш ся мені:	45
Чую очи твої сині	49
Ходять очи твої так по мині	50
Твої очи, твої очи сині	51
Возьми васильку і посій в городі	52
Минеть ся вскорі час	53
В густій імлі	54
Дай мені руку. Поза гори, ріки	55
Колиб лишилась хоть тота потіха	56
Жите мое, як пропасть чорна, сонна	57
Покрита травою висока могила	58
Рожевий квіте	59
Сонет	60
З гір:	61
На небі сонце гасне	63
Черемош нині	69
На склоні гір	71
Громом розбита ялице	73
Студена філя плеще	75
Як шумно філя грає	76
Серце, як хору дитину	78
Фінал.	80

2, 40 (1986)

3496
PL

ДРУКАРНЯ ОЛЕКСИ РІППЕРА
В КРАКОВІ.

PA 3496 y